

En la memòria de...

...Maria Lluïsa Pèrez

“Li tenia més por al doblatge que a eixir a un escenari”

Per Rubén García

Conta'ns els teus començaments.

Els meus començaments van ser entre l'escola i la parroquia. A l'època de la postguerra, al mes de maig, es dedicaven poesies a la mare de déu i sempre em triaven a mi per a recitar els poemes. Sempre m'he preguntat per què i crec que va ser perquè llegia bé i a mi m'agradava molt llegir. Eixa va ser la primera volta que vaig conèixer el pànic escènic perquè recitaves la poesia davant d'un micròfon i de molta gent escoltant-te. Després d'això, vaig començar a representar una sèrie d'obretes teatrals al col·legi de les monges al que jo anava. En aquest cas, crec que em triaven perquè m'agradava estudiar i m'aprenia bé els papers. La gent deia que jo tenia bona memòria, però no sóc cap privilegiada, és que em desgastava els colces d'estudiar. Ara bé, com a aquella època no estava ben vist que una dona que no estiguera casada isquera al teatre vaig deixar d'actuar des que acabí l'escola fins que em vaig casar als 25 anys.

Aleshores, si el que a tu t'agradava era el teatre i no podies actuar, què feres durant eixe temps?

Jo sóc mestra i durant eixe temps vaig donar classe. Per exemple, les monjes del col·legi al que jo aní em cridaven per ajudar els xiquets en aspectes com dicció, els feia representar obretes i coses semblants per a millorar la seua parla. També vaig donar classe a una acadèmica d'Alcoi durant sis anys. I per no anar-me'n lluny del meu poble sempre buscava d'alguna manera quedar-me com a mestra interina als pobles del voltant: Muro, Xixona... També va nàixer la meua filla en eixe temps i m'haguí d'ocupar d'ella.

Ara bé, una volta ja estaves casada continuaves fent teatre?

A partir d'eixe moment em tornaren a cridar per a actuar a l'Associació de Sant Jordi per a presentar sainets i vaig estar més de deu anys fent sainets. També he participat amb la companyia La Cassola.

Quin mitjà t'agrada més: la televisió, el cinema o el teatre?

He fet televisió i he fet cinema, sobretot curtmetratges, però el que em provoca el teatre no es pot explicar. No m'agrada encarar-me a una càmera, quan ho he fet no he gaudit tant com damunt d'un escenari. A més a més repetir tantes voltes és horrorós. Això em va passar quan vaig fer la sèrie "Benifotrem", que vaig estar a punt d'abandonar. La sensació d'abans de pujar a l'escenari, que sembla que t'has oblidat del paper, que el cor t'eixirà per la gola en qualsevol moment, no es pot explicar. Una volta ha començat la funció i passen uns minuts ja comences a disfrutar, i sobretot en els moments en els que el públic roman en un silenci sepulcral escoltant el que tu estàs dient. Açò és una de les millors coses per a un actor: He estat vinculada al món de la televisió a través del doblatge, al qual m'he dedicat al voltant de 20 anys.

Com va sorgir el treball en doblatge?

Abans que apareguera Canal 9, existia a València una altra emissora de televisió, Canal 10. Amb el meu home i més gent d'Alcoi que d'alguna manera s'havia dedicat a aquest món anàrem a fer una prova. La prova va ser horrible, però al cap d'un mes em cridaren junt

al meu marit. El meu primer paper al doblatge va ser de reina a la sèrie "Els tres mosqueters". Va ser a partir dels 40 anys quan em vaig dedicar professionalment al doblatge.

I quines diferències has tingut entre la teua passió, el teatre, i al que tu t'has dedicat?

Li tenia més por al doblatge que a eixir a un escenari. Al principi, quan s'encenia el pilot roig no ho passava gens bé. Al teatre, eres tu qui manes. Entrar una dècima de segon tard en el doblatge implica no fer-ho bé, en canvi en el teatre pots tindre més el control de la situació. Eixa situació d'angoixa al doblatge em va durar més d'un any, ja se sap, si no ho fas bé no te tornen a cridar per a treballar, perquè açò és un negoci.

De totes formes tinc la sort d'haver fet doblatge i teatre, perquè hi ha actors de teatre que són meravellosos, molt més que jo, i en canvi no funcionen bé al doblatge.

Quins personatges destacaries de la teua trajectòria?

La veritat és que he fet de tot. En doblatge he fet papers molts roïns, però havia de menjar. De tant en tant he tingut papers importants. Em recorde molt de Jessica Tandy en "Tot passejant Miss Daisy". Quan és un paper com aquest dobles a soles i és millor per a treballar. També en recorde d'un paper a la pel·lícula "Tu i jo" de Deborah Kerr. En aquest últim doblatge feia el paper d'una dona major, que és una cosa que sempre m'ha acompanyat. Des que era menuda he fet papers de persona major.

Has treballat a Televisió Valenciana?

A Canal 9 he treballat però no molt. Per exemple, vaig fer un paper molt curtet en "Herència de sang". També he fet coses de doblatge per a Canal 9, però la cosa va canviar en el moment que la gent va començar a facturar pel seu compte. Jo mai he sigut autònoma ni he facturat. Alguns estudis deixàrem de cridar-me i jo els preguntava si els havia fet alguna cosa, però en contestaven que els interessava més la gent que facturava. Gràcies a AISGE i a l'AAPV he pogut tindre una jubilació decent.

Quines diferències veus o com creus que ha canviat l'ofici d'actor en els teus anys de professió?

A mi sempre m'ha agradat treballar en equip i m'ha agradat ser solidària amb els meus companys. Al principi tots eren una pinya, però any rere any vaig veure que les coses estaven canviant, que et feien la vida impossible. Crec que s'ha acabat el companyerisme, vaig estar al voltant de 20 anys fent doblatge i a la fi et senties una extranya amb determinats companys de professió que se senten superiors. Això sí, mai he tingut males paraules amb ningú, si alguna cosa no m'ha agradat ho he dit amb educació i m'han contestat de la mateixa manera.

Com veus el panorama teatral actual?

A banda de falta de subvencions, els actors som els mateixos, cares noves però al cap i a la fi actors que volen el teatre, però no tenen mitjans. No crec que ací falte mai amor per la professió però, sense diners, què es pot fer?

Conta'ns una anècdota.

Una volta entre escena i escena m'havia de canviar de roba molt ràpid. Jo eixia de l'escenari i un company m'ajudava a posar-me un altre vestit. Jo no sé que vaig fer però el forro del vestit es va enganxar i això no havia manera ni de traure'l ni de ficar-me'l i clar l'obra continuava i jo havia de tornar a l'escenari. Com tardava vaig començar a sentir com les meues companyes improvisaven. Al final, el meu company va trencar el forro i vaig tornar a escena dient que m'havia entretingut parlant amb una suposada veïna.

